

Maailmanmenestys – yli kaksi miljoonaa myytyä kirjaa!

MAAILMAN VIIMEISET TYYPIT

TUOMIOPÄIVÄN
TAISTO

NETFLIX

NETFLIX-
ALKUPERÄISSARJA

MAX BRALLIER

Kuvittanut DOUGLAS HOLGATE

WSOY

Kun maapallon lukijat viimeksi seurasivat *Maailman viimeisiä tyyppejä*:

Legioonittain inhoja, lähes tuhoutumattomia aseistettuja luurankoja, joita pitää koossa käärmeköynnökset ja joita ohjaa Thrull?!

EI
TOD!

Kyllä vaan, Jack Sullivan. Hyvin todellista.

Ja nyt sankarimme matkaavat kohti Tornia etsiessään Thrullia ja...

Reissuherkkuja!
Jepa-jee!

Koska matka ei sujunut aina ihan suorinta tietä, paljastui yksi tärkeä juttu...

Supertehokas monsterirehujen tappaja:

ultralima. →

Ja ultraliman
yllättävä lähde:

Kuka on
hyvä pikku
limakuolaaja?

Dirkin
kuolamussukka!

Jackin
zombienhallintavoimat
muuttuvat koko ajan
vahvemmiksi... vai
oudommiksi?

Sinäpä sen
sanoit, Alfred.

Räiheet ja valtava
luujätti on nujerrettu.
Sankarimme etsivät
uutta kulkupeliä
menetettyään Mahti
Maman matkalla.

Mutta mikä on tuo outo
olento, joka rahtaa kokonaista
kauppakeskusta selässään?
Kuka muu on liftannut kyytiin
sen hylättyjen liikkeiden
keskelle?

Kaikki kannelle:
Megaostariin.

...Söpö?

No niin, hyvät
toivottavasti
uskolliset lukijamme,
on aika aloittaa kirja
numero seitsemän:

BENSAA

IN-1

MAX BRALLIER & DOUGLAS HOLGATE

MAAILMAN VIIMEISET TYYPIT

TUOMIOPÄIVÄN TAISTO

Suomentanut Aila Herronen

Werner Söderström Osakeyhtiö | Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

*The Last Kids on Earth
and the Doomsday Race*

Text copyright © 2021 by Max Brallier

Illustrations copyright © 2021 by Douglas Holgate

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2022

ISBN 978-951-0-48600-9

Painettu EU:ssa

Alyselle ja Lilalle

– M.B.

**Alice Millerin koulun
keppitaistelukerholle**

**VICTORIA NON SINE
VULNERIBUS**

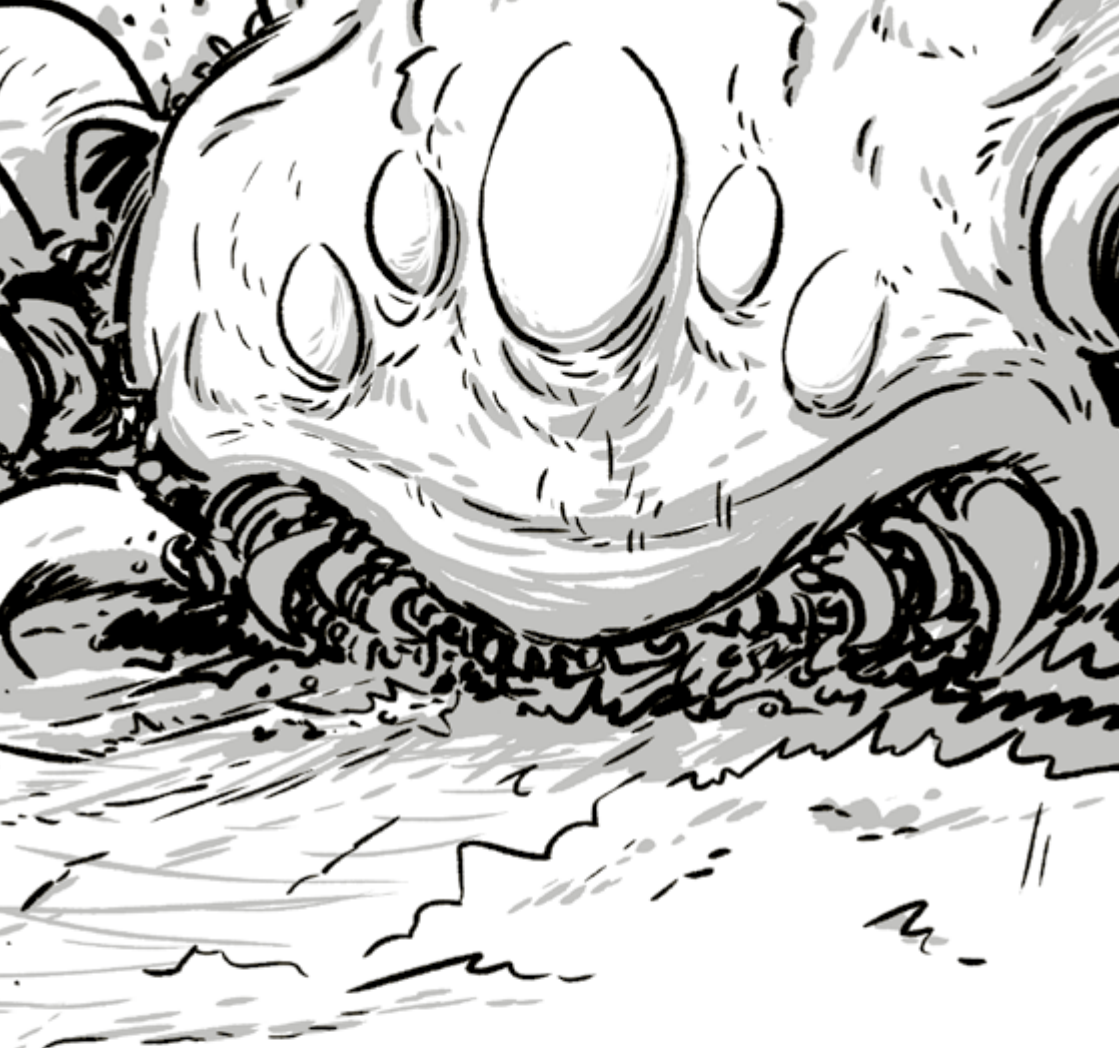
”Ei voittoa ilman mustelmia”

– D.H.

Luku yksi

JACK!
PITÄÄ MENNÄ!
NYT!

Mä pumppaan bensaa ryminäbiiliin. June sanoo, ettei ole aikaa.

Mä tiedän, ettei ole aikaa.

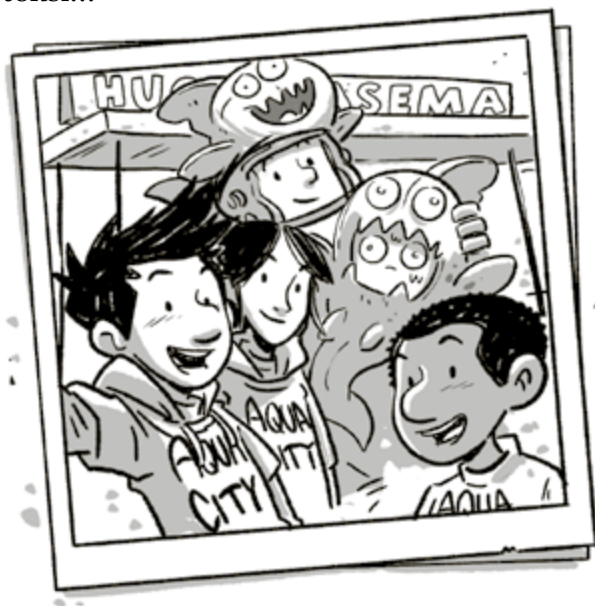
Mä tiedän, että meitä kohti jylisee Megaostari. Jättiläismäinen tuhatjalkaishirviö, jonka selässä on kokonainen kauppakeskus nimeltä Superkeskus.

Kunpa voisin palata kolme minuuttia ajassa taaksepäin...

Kolme minuuttia sitten kaikki oli *hyvin!* Mulla ja mun kamuilla Quintilla, Junella ja Dirkillä meni *hyvin!*

Me oltiin automatkalla ja juhliittiin ansaittua voittoa Aqua City -vesipuistossa. Me oltiin päihitetty Räippeet-hirviö, selviydytty hengissä Thrullin luurankoarmeijasta ja päästy pakoon Kuolaajan kanssa. Kuolaaja on omituisen näköinen pikkukaveri, joka erittää outoa ultralimaa. Ja sillä oudolla limalla me saatetaan ehkä päihittää Thrull lopullisesti.

Jep, kolme minuuttia sitten me otettiin valokuva muistoksi...

Mutta sitten alkoi kuulua jyrinää. Ihan kuin ukkosmyrsky olisi synnyttänyt maanjäristystä.

Maailma alkoi täristä. Mun sisuskalut alkoi väpättää.

Koska sitten me nähtiin se...

”Megaostari”, June henkäisi. ”Se palasi.”

”Eli meidän on paras lähteä ja heti”, Dirk sanoi.

”VAUHDILLA!”

Niinpä mun kamut istuu nyt ryminäbiileissään moottorit käynnissä. Mutta mä jatkan yhä tankkaamista.

Tai siis hetkinen, mä vain *näytän* siltä, että mä tankkaan. Oikeasti mä vain seison paikoillani kuin transsissa ja tuijotan mun kättä. En siis mun tavallista kättä.

Kosmista kättä.

Kosminen käsi on imukuppilonkeron peittämä hirviöhanska, joka on kietoutunut mun ranteen ja käden ympärille ikuisiksi ajoiksi. Ilman sitä mä en voi käyttää mun pesäpallomiekkää eli Louisville Silpojaa. Ja voima komentaa ja ohjata zombeja on nimenomaan Louisville Silpojassa.

Mä tuijotan kosmista kättä, koska mä tajuan äkkiä, että se on *muuttunut*. Se näyttää enemmän, no, siis jotenkin *todellisemmalta*. Ja se tuntuu *erilaiselta*.

Ja mä taidan tietää, miksi se on muuttunut.

Mä tein siellä vesipuistossa jotain ihan *huikeeta*.

Mä komensin zombia *ilman* Louisville Silpojaa. Ihka ensimmäistä kertaa mä komensin zombia *ajatuksen* *voimalla...*

Mitä *ihmettä* mä oikein mietin? *Mistä* mulle tuli mieleen edes *yrittää* komentaa zombeja ajatuksen voimalla?

Siis joo, Louisville Silpojassa on voima komentaa zombeja, mutta se toimii *ihan tietyllä tavalla*. Mä *sanon ääneen*, mitä mä haluan zombien tekvän. Sitten mä heilautan mailaa ja zombit tekee niin.

Se EI **TODELLAKAAN** ole mikään telepatiajuttu tyyliin ”sulje silmät, keskitä *ajatukset* ja juttele zombeille *ajatuksen voimalla*”!

Pelkästään se, että mä tulin ajatelleeksi moista, on... *outoa!* Ihan kuin istuisi kaikessa rauhassa sohvalla pelaamassa *Mariota* ja hakkaamassa ohjainta ja mieltä sitten äkkiä: ”Hei, nyt mä keksin! Mitä mä tällä ohjaimella teen? Mähän voin ohjata Mariota **AJATUKSEN VOIMALLA!**”

Niin mä kuitenkin tein.

Ja se toimi. Mä komensin zombia ajatuksen voimalla.

Mun on *pakko* saada kertoa siitä mun kavereille. ”Hei tyypit! Arvatkaa mitä? Siellä vesipuistossa mä käytin mun **AIVOVOIMAA** ja...”

”HEI!” Dirk huutaa. ”**NÄETKÖ SÄ TON HIRVIÖN? MEIDÄN TÄYTYY LÄHTEÄ NYT HETI!**”

”Mutta kun...”

SKRIITS!

June ampaisee liikkeelle, ja ilmaan nousee palaneen kumin käry. June kääntää rattia, tallaa jalan kaasupolkimelle ja lähtee kiitämään kohti mua. ”HYPPÄÄ AUTOON JA AJA!” June karjuu.

”Okei, okei”, mä mutisen. ”Perille meni. Ei tarvitse jankata.”

”NYT, JACK!” June komentaa, ja tällä kertaa mä kuuntelen. Bensapumpun kahva kolahtaa maahan, kun mä hyppään ryminäbiilin ratin taa.

Heilutan Louisville Silpojaa ja huudan zombeille käskyjä. ”Alfred, Vasuri, Öhky! Kömpikää kyytiin!”

Zombikolmikko hyppää tottelevasti puskurille ja pitää kiinni ryminäbiilin takakehikosta. Painan kaasun pohjaan, ja renkaat ulvoo. Mä kiihdytän pois bensa-asemalta ja seuraan Junea, Quintia ja Dirkiä valtatielle, kun...

KRRRRRR-KRUNTS!!!

Megaostarin törmäys bensa-asemaan kuulostaa täystuhon ylääänipamaukselta ja sinkoaa ryminäbiilit eteenpäin.

PU-PUUM!

Tuo hökötys
jauhaa meidän
luut pieniksi
luupalasiksi!

Ihan kuin
linnunluiksi!

HEI! Teidän
on pakko
kuulla tää!

Mä ohjasin
Alfredia PELKÄLLÄ
AJATUKSEN VOIMALLA!
ILMAN SILPOJAA!
JA MÄ LUULEN
ETTÄ...

EI NYT,
JACK!

”Mä yritän kertoa teille jotain!” mä huudan. ”Tää on ISO juttu!”

”Toi on varmasti vielä isompi!” Dirk karjuu ja osoittaa peukalolla Megaostaria.

”Miten sen nyt ottaa”, kailotan. ”No siis tietty se on isompi kooltaan. Mutta jos mietitään, miten isosti se iskee tajuntaan, niin enpä tiedä...”

”Jack, mikään ei iske kovempaa kuin tuo. Paitsi että se ei iske tajuntaan vaan TAJUN KANKAALLE!” Quint huutaa.

”Varokaa!” June kiljuu, kun leveä valtaväylä kapenee pikkukaupungin pääkaduksi. Dirk ja June kiitävät eteenpäin, ja mä ja Quint tullaan perässä vierä vieressä. Me viiletetään pitkin maailmanlopun katuja moottorit ulvoen ja pysytään nipin napin päälle karkaavan Megaostarin edellä.

”Quint!” mä huudan. ”Meidän täytyy jutella siitä, mitä mä tein siellä vesipuistossa! Se oli...”

”Uskomatonta!” Quint huutaa.

”Niin just! *Kiitos!* Siis mä komensin Alfredia pelkästään ajattelemalla sitä! Olenko mä Jean Grey?”

”En minä sitä tarkoittanut. Katso!” Quint sanoo. Se irrottaa toisen käden ratista ja osoittaa Dirkiä, joka on suoraan edessä.

Dirkin miekka roikkuu selässä, ja miekan terässä roikkuu Kuolaaja. Hirviöstä roiskuu pikkuruisia limapisaroita.

Joo joo, Dirkillä on hieno uusi miekka ja kaikki on kateellisia. Mutta mä yritän kertoa, että mä saatan olla ajatustenlukija! Tai siis... Sen vastakohta! Käänteinen ajatustenlukija! Ajatustenkertoja!

Uskomatonta!

Usko pois, kamu, koska...

Kuolaajasta pitäisi valua ämpärikaupalla limaa, mutta ei valu!

”Unohda Kuolaaja!” mä huudan. ”Siis miten sua ei *yhtään* kiinnostaa tää tajunnanräjäyttävä juttu, että...”

”Kyllä kiinnostaa, Jack! Minua todellakin kiinnostaa tuo tajunnanräjäyttävä juttu, mitä Kuolaaja tekee.”

Samassa Dirk väistää vinossa retkottavaa katulyhtyä. Sen ryminäbiili pamahtaa päin mun biiliä, ja sitten se jatkaa kiitämistä eteenpäin meidän vieressä.

”Dirk!” Quint huutaa. ”Minä oivalsin jotain ihan uskomatonta!”

”Niin mäkin”, Dirk sanoo. ”MÄ OIVALSIIN, ETTÄ TE PUHUTTE IHAN LIIKAA PAKOMATKOILLA! KESKITTYKÄÄ PYSYMÄÄN HENGISSÄ JA PITÄKÄÄ SUU –”

”Supussa!” Quint sanoo. ”Siinäpä se! Supussa niin kuin suljettu! Kuolaaja ja sinun miekkasi muodostavat suljetun piirin. Siksi Kuolaaja pitää miekasta niin tiukasti kiinni. Katsokaa! Kuolaajasta valuu ultralimaa, joka virtaa miekkaa pitkin ja imeytyy siitä takaisin Kuolaajaan! Niin kuin sähkö! Tai haihtuminen!”

Kuolaaja + miekka -ultralimakiertokulku

Dirk vilkaisee taakseen Kuolaajaa, sitten Quintia ja taas Kuolaajaa. Sitten...

”MITÄ VÄLIÄ SILLÄ NYT ON?” Dirk huutaa.

”Koska tieteellisesti ottaen...”

”MUN TÄYTYY EROTTAA TEIDÄT KOLME TOISISTANNE, JOS TE ETTE LAKKAA PUHUMASTA!”

June huutaa ja mulkaisee meitä olan yli. ”KUUNNELKAA! Näettekö te ton moottoritien rampin tuolla edessä? Jos me päästään sille, me voidaan *ehkä* päästä Megaostaria pakoon eikä me *ehkä* kuolla tänään!”

Mä siristän silmiä. June on oikeassa. Kaartuva ramppi kuljettaa meidät pois Megaostarin reitiltä.

Ja se tarkoittaa... että me pysytään hengissä!

Se tarkoittaa myös... että mä pystyn ajattelemaan *edes yhden ajatuksen loppuun* ilman, että mut keskeytetään luennolla ultralimatieteestä.

Mä hymyilen. Jonain päivänä tää on pelkkä kaukainen muisto. Pieni piste tutkassa. Hauska tarina, jota me kerrotaan meidän robottilapsenlapsille...

Ja sitten kaikki romahtaa hetkessä.

Pakoputki paukahtaa mun edessä: Junen ryminäbiilistä pöllähtää savua. Quintin ja Dirkin ryminäbiilit alkaa täristä ja huojua. Sitten mun moottori alkaa rätistä ja paukkua.

Mä vilkaisen kojelautaa. Bensatankki on *tyhjä*.

”No tämäpä on valitettava ajoitus...” Quint sanoo.

Katu keinuu ja antaa periksi. Asfaltti halkeaa.
Kaupat sortuu. Katulamput kaatuu. Mun niskaan sataa
teräviä asfaltinpalasia kuin sepeliä sadesuihkusta.

Megaostarin varjo lankeaa meidän ylle. Me
joudutaan ihan kohta tuon hirviörahtijunan kitaan...

Muistatteko, kun mä
sanoin, ettei bensa riitä
seuraavaan kaupunkiin
asti, Vapaudenpatsaasta
puhumattakaan? Tätä mä
just tarkoitin.

Oho,
arokierijä!

Voi ei!
Sekin ohittaa
meidät.

”Kiristäkää turvavyöt!” Quint huutaa.

”Pitäkää jalat ja kädet ja Kuolaajat ajoneuvon sisällä!” June sanoo.

Ja yrittäkää pysyä hengissä, mä ajattelen.

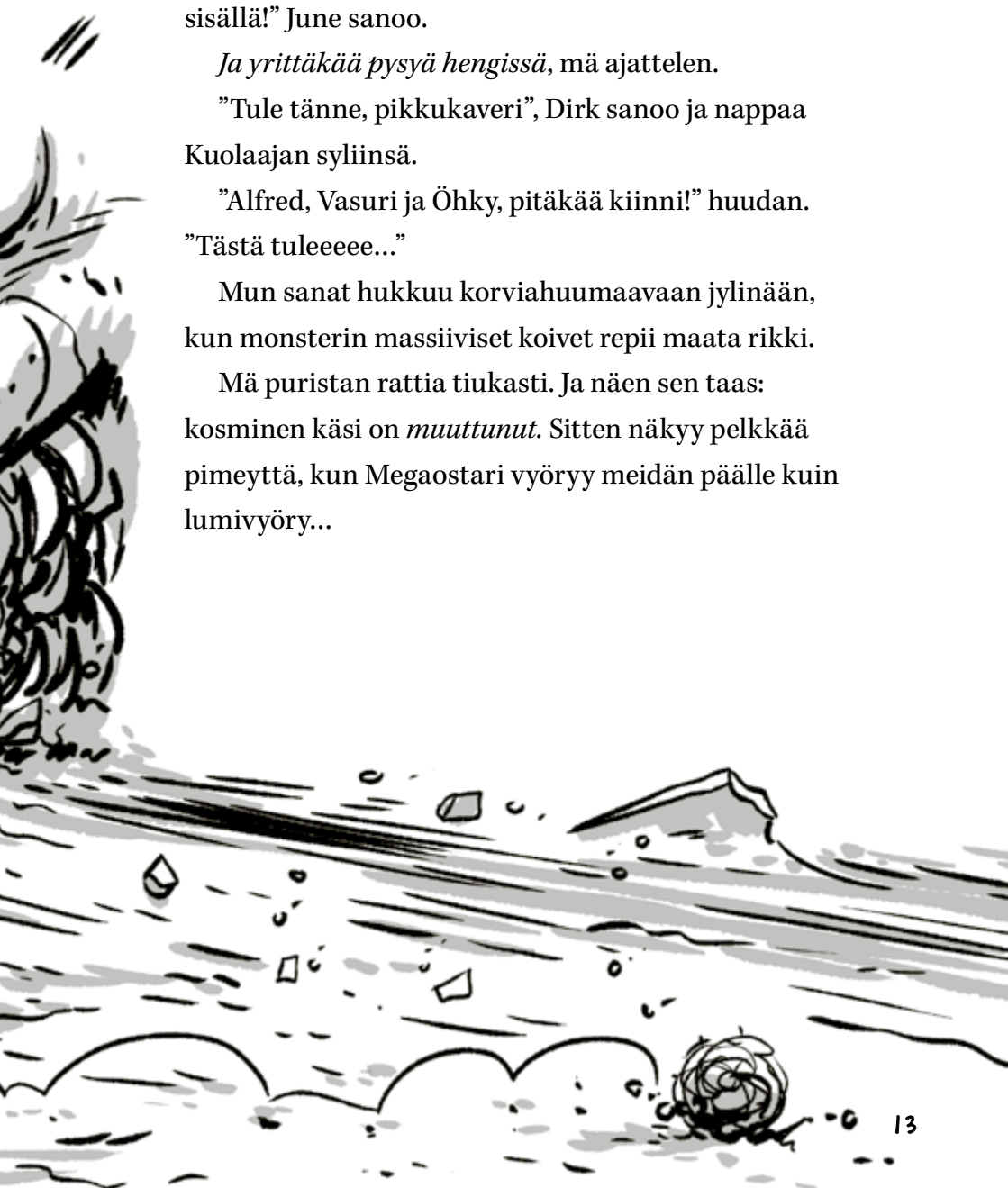
”Tule tänne, pikkukaveri”, Dirk sanoo ja nappaa Kuolaajan syliinsä.

”Alfred, Vasuri ja Öhky, pitäkää kiinni!” huudan.

”Tästä tuleeeee...”

Mun sanat hukkuu korviahuumaavaan jylinään, kun monsterin massiiviset koivet repii maata rikki.

Mä puristan rattia tiukasti. Ja näen sen taas: kosminen käsi on *muuttunut*. Sitten näkyy pelkkää pimeyttä, kun Megaostari vyöryy meidän päälle kuin lumivyöry...

Luku kaksi

Tuntuu kuin koko maailma räjähtäisi.

Mä odotan hajoavani kappaleiksi hetkenä minä
hyvänsä. Ensin tapahtuu seivästys. Sitten murskaus. Ja
lopulta muussautuminen.

Niin ei kuitenkaan käy.

Mua ei seivästetä, murskata tai muussata. Koska me
ei jäädä alle. Ei *oikeastaan*. Meidät nimittäin imuroidaan
ylös Megaostarin mahapuolen pimeään syvyyteen.

Mä kadotan pian mun ystävät näkyvistä – täällä on mahdotonta erottaa mitään muuta kuin miljoonat neulamaiset karvat, jotka peittää Megaostarin massiivisia koukkukoipia. Yritän huutaa muille, mutta ilma pusertuu ulos keuhkoista heti kun avaa suun. Ihan kuin olisi pyörremyrskyn keskellä.

Kuulen Alfredin vaimeaa vaikerointia. Vilkaisen taakseni juuri, kun Megaostarin koipien vinhan liikkeen synnyttämä voimakas ilmavirta tempaisee zombin ulos ryminäbiilistä. Seuraavaksi tuo myrskypuhuri kiskoo mukaansa Öhkyn ja Vasurin, jotka katoaa maata takovien koipien lomaan.

Sitten...

SNÄP!

Mun turvavyö napsahtaa auki ja mä sinkoudun ulos ryminäbiilistä! Mä olen ihan kuin astronautti yksinään avaruudessa, paitsi että mulla ei ole sellaista kätevää turvaköyttä, joka sitoisi mut alukseen. Ei siis niin minkäänlaista turvavälinettä.

Korkealla mun yläpuolella tuikkii valoa. Mä tajuan, että Megaostarin jokainen sykkivä liike lennättää mua sitä valoa kohti.

Tämä tuskin on mikään hyvä juttu, mietin kun mua kuljetetaan kohti sykkivää aukkoa, joka näyttää Pringles-purkin kokoiselta. Imu voimistuu, kunnes...

Jack ja koko jengi ovat
huikealla autoreissulla kohti
Thrullin kohtalokasta Tornia, kun he
tulevat imaistuksi jättiläismäiselle mega-
ostarille. Liikkuvan monsterikaupungin
kyydistä löytyy odottamattomia
tuttuja, ja Jack joutuu koetukselle.
Hän osaa jo kontrolloida
zombeja, mutta osaako
hän olla johtaja?

SUOSIKKI-
SARJAN
SEITSEMÄS
OSA!

9 789510 486009

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48600-9

Kannen suunnittelu: Jim Hoover

Kannen kuva: © Douglas Holgate, 2021